

Ὅλ' ἡ φύσις αὐτὸν ἀναμένει,
 Τὰ πτηνὰ τὸν ὕμνοῦν με χαράν·
 Ἡ λυχνίς κεκρυμένη ἐν χλαίνῃ
 Τῆς ζοφώδους νυκτός, πορφυράν
 Φέρει ἤδη στολὴν γηθομένη.

ὦ ἀνέκφραστος χάρις καὶ κάλλη
 Τῆς αὐγῆς, τῶν γλαυκῶν οὐρανῶν!
 Ὅ εὐώδης λειμῶν πόσον θάλλει,
 Πόσον εἶναι τὸ Σύμπαν τερπνόν,
 Κ' ἡ σοφία τοῦ Πλάστου μεγάλη!

Νέα, ἄφες Θεέ, ἡλικία
 Νὰ φαιδρύνῃ ἡμῶν τὴν ζωὴν
 Ἐν πορείᾳ αὐτῆς τῇ βραχείᾳ,
 Καὶ ὁμοία με αὔρας πνοὴν
 Ναρὰ ἃς σβεσθῆ καὶ γλυκεῖα.

Ἄφες, Πλάστα, πτηνῶν μελωδία
 Νὰ εὐφραίνῃ ἀπαύστως τὴν γῆν·
 Τήρει νέαν αὐτῇ ἡλικία,
 Κ' εἰς νυκτός καὶ θανάτου σιγῆν
 Τὸ πᾶν ρίψε χωρὶς γηρατεῖα.

Ἄς χαθῆ ἐλευθέρα χειμῶνων,
 Καταιγίδων ἡ γῆ καὶ σεισμῶν,
 Ἡ ψυχὴ μας χωρὶς ἀλγηδόνων
 Καὶ δακρῶν σκληρῶν μαρασμῶν
 Ἐν τῷ τέλει ἐτῶν εὐδαιμόνων.

1884

MIX. GRIMANIS

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΙΑΝΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ.

Take oh! take those lips anay.

1.

Πάρε ὦ! πάρε αὐτὰ τὰ χεῖλη
 Ποῦ μ' ἀπάτησαν γλυκά,
 Καὶ τὸ χάραγμα — τὰ μάτια
 Φῶς ποῦ τὴν αὐγὴν πλανᾷ.

Πλὴν ἄχ! δόσμου τὰ φιλιὰ μου
 Ἰπίσω, κειὰ τὰ ἐρωτικά
 Τὰ σφραγίσματα, π' εἰς μάτην
 Ἐσφραγίσθησαν θεά!

2.

Κρύψε ἄ! κρύψε αὐτοὺς τοὺς λόφους
 Ἐάν τὸ χιόνι, ὅπου κρατεῖ
 Κόλπος σου ὁ παγωμένος
 Ποῦ ὅ τὰ ὕψη ἀνθοῦν ἐκεῖ
 Τὰ γαρούφαλα π' ὁ Ἀπρίλις
 Τὴν ἀνθάνοιξι φορεῖ.
 Πλὴν τὴ μαύρη τὴ καρδιά μου
 Ἄφ' στήν νά ἐλευθερωθῆ.

Ἐν Λονδίῳ 1884.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ
 Ζακύνθιος

ΡΕΜΒΗΣ ΣΤΙΓΜΑΙ . . .

Ἐν μέσῳ τῆς ἀτέρμονος ἐκείνης παραλίας
 ἐν ἣ Σειρήνες ψάλλουσι περιπαθῶς τὸ θέρος
 καὶ μᾶς ὑφούν εἰς τὸ Ζενὶθ τῆς θείας ἁρμονίας
 ἦν μᾶς ἐμπνέει ἡ Ἐλπίς, τὸ ἄσμα, καὶ ὁ Ἐρως,
 ἐξηπλωμένος νοχελῶς εἰς φίλος νεανίας
 ἐδέχετο τὰς τρυφεράς τῆς φίλης του θωπείας.

Τὸ κῆμα λείον πρὸ αὐτῶν ἐφλοισβίζεν ἡρέμα
 δίδον τῇ φίλῃ του ἀκτῆ φιλήματα ἀφρώδη
 ἐν ᾧ ἐκείνης τὸ λαμπρὸν καὶ ἀπαστράπτον βλέμμα
 ὑπὸ τοξοειδεῖς ὄφρῦς καὶ κόμην ἐβενώδη,
 ἦν χαριέντως ἔσειεν ὁ Φαληρίτης πνέων
 τὸ πάθος ἐξηκόντιζεν, τὸν ἔρωτα ἐμπνέων.

Τί ὦραι! τί οὐράνια στιγμαὶ ἡδυπαθείας!
 Καθ' ἃς ἀπὸ τοῦ σώματος ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα
 μεταρσιούται ἔνθεον διὰ τῆς φαντασίας
 ὑπὸ ἀπείρων σκέψεων, χρυσῶν ἐλπίδων βεῦμα
 ὡς κόκκον ἄστημον χορὸς τὸ σύμπαν θεωροῦμεν
 καὶ τὴν πληρώδη ὑπαρξίν ἡμῶν ἀποθεοῦμεν.

Ἦ! ἔσω πάντοτ' ἐραστῆς καὶ πάποτε νυμφίος
 ὡς εἶπεν φίλος ποιητής, ἐρωτευμένε φίλε,
 ἃς ἐντροφῶμεν εἰς θερμὰς ἀγκάλας αἰωνίως
 διότι ὅλα φοβεραὶ τοῦ Πλάτωνος αἱ πύλαι
 θά ἀνοιχθῶσι πρὸ ἡμῶν ὦ! τότε, τότε οἴμοι! . . .
 δὲν θά παρηγορῆ ἡμᾶς φεῦ! . . . οὐδ' αὐτὴ ἡ μνήμη.

1882.

Δ. Κ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ